

Патријарх Порфирије: Вера је извор сваког чуда

Беседа Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија одржана 14. октобра 2024. године на светој Литургији у манастиру Покрова Пресвете Богородице у Ћунису

Тамо где се пројављује сила и љубав Божја, ми имамо чудо, чудо Божје. И стога, с обзиром да је сва творевина потврда, показатељ и израз силе и љубави Божје, сва творевина је својеврсно уму човековом непојмљиво чудо. Међутим, чудо над чудима јесте сам човек, јер он је по преимућству највећи израз љубави Божје и Његове силе зато што је створен по слици и прилици Божјој. Чудо је и чудесан је и унутарњи свет човеков. Зато све што видимо, али и оно што не видимо, упућује нас на Бога, јер је то могућност и прилика да упознамо Бога, да препознамо Његову силу, Његову љубав и Његову величину.

И ево данас, ми слаavimo Покров Пресвете Богородице. И Она је чудо над чудима. Од чудесног Зачећа, до Њеног Успења – све је чудо у Њеном животу. У Њеном животу, као што је и у животу сваког од нас, чудо је последица и резултат не само љубави Божје, не само Његове силе, него и Њене, односно

наше, вере. У данашњи празник, славећи Пресвету Богородицу, и Она је чудо љубављу и силом Божјом, али и својом вером, својим поверењем, својом посвећеношћу читавим својим бићем Богу и, наравно, ближњем. Ко год је посвећен Богу, он је неизоставно, као израз те посвећености, као плод те посвећености, посвећен и ближњем. И Пресвета Богородица јесте заиста чудо над чудима, јер је свим својим умом, срцем, телом, читавим својим бићем, оним што јесте и вером била посвећена Богу, али и посвећена и нама људима. Оно што Њу одређује, оно по чему је препознајемо јесте то да је у Њеном животу увек на првом месту била реч Божја, на првом месту Њој је био Бог. Зато је и речи молитве Оче наш, које изговарамо сваког дана: Нека буде воља твоја, Пресвета Богородица једампут за свагда изговорила у име свих нас онда када се одлучивала да ли ће Спаситељ доћи у наш свет, међу нас, да ли ће постати један од нас, ради нас и ради нашег спасења.

Када је архангел дошао Пресветој Богородици, рекао јој је да ће се десити чудо, нешто што људски ум не може да схвати, да треба кроз Њу да се оваплоти Син Божји. Она је, иако неразумевајући и не схватајући, имајући ипак изнад свега поверење у љубав Божју и у Његов промисао, рекла: Нека ми буде по речи твојој (Лк 1,38). То је могла да каже зато што је имала неисцрпну веру, браћо и сестре. Вера је темељ, вера је основ, вера је простор, вера је извор сваког чуда, јер Бог благодаћу својом и љубављу својом увек је са сваким човеком, увек је у пуноћи својој у сваком од нас. Међутим, то Његово присуство за нас није увек чудо иако по себи и својој суштини јесте чудесно и јесте чудо, јер је Бог присутан, а тамо где је Он све надилази законе и правила овог света, законе и правила видљиве природе. Није чудо то присуство Божје у нама и око нас и на свакоме месту увек и свагда, зато што смо затворени за присуство Његово. Затворене су нам духовне очи зато што нам је вера неретко слаба, а понекад је и нема. Међутим, тамо где се пројави вера, вера наша, тамо где изговарамо: Нека буде по речи твојој, тамо где смо свесни и онда када смо свесни да је Бог увек и свуда присутан, ту све постаје чудо и чудесно у нашим животима, браћо и сестре. И цвркут птица, и жубор реке, и шум шума, и сунце које излази, и облаци, и све што се види и не види, све постаје чудо, јер све за нас открива Бога. Све се пројављује као уцртана мисао Божја.

А тамо где има вере има и молитве. И зато данашње Јеванђеље – које говори о две сестре и које нам се чини наизглед да на неки начин одбацује труд, напор и подвиг телесни и да промовише искључиво и само унутарњи подвиг, унутарњи нагон, нагон молитве – заправо показује да нема молитве која не подразумева и претпоставља подвиг, подвиг телесни. Молитва заправо

укључује читаво наше биће и не само то. Све почиње да буде молитва! Другим речима, данашње Јеванђеље хоће да каже: Ако се само трудиш споља и формално испуњавајући правила и законе, ако то није пропорционално унутарњим двигом и подвигом молитве, тј. ако твој телесни труд, твој пост и твоје милосрђе није запечаћено и прожето Духом Светим, љубављу према Богу, љубављу према ближњем и молитвом – онда је бесмислено. Ако чиниш оно што чиниш из љубави према Богу и из љубави према ближњим, у смирењу, а то значи да си свестан да тиме ниси бољи и већи од других, онда то што чиниш постаје молитва, онда то што чиниш јесте духовни двиг, јер је позвано да буде духовно, онда то у исто време јесте, браћо и сестре, чудо, јер се пројављује ту и на том месту љубав Божја, јер ту постоји наша вера, љубав и посвећеност Богу и ближњем. Најбољи, браћо и сестре, пример за то јесте управо Пресвете Богородица. Зато Она јесте заиста неко на кога смо позвани да се угледамо, али истовремено да се обраћамо Њој да нам буде Заступница, као што и јесте Заступница наша и читавог људског рода, јер данашњи празник нам то потврђује.

Има једна прича о виђењу, који је повод за данашњи празник, које је имао Свети Андреј Јуродиви током свеноћног бденија где је био сабран верни народ на молитви. Видео је Пресвету Богородицу како држи омофор над онима који се моле и труде се да служе Богу и људима. Тај омофор је био символ заштите и заступништва Пресвете Богородице. Међутим, поред тог догађаја постоји и једна прича из житија једног светитеља, у којој се описује како људи одлазећи из овог света стоје пред вратима Царства Небеског и тамо, на улазу, чека их строга провера. Анђели са апостолима строго испитују свакога да ли се трудио, да ли је држао и трудио се да држи, како каже данашње Јеванђеље, оно што је заповест Божја. И пошто, нажалост, по слабостима нашим и због лењости наше, многи се нисмо трудили довољно и будући да је суд строг, они који стоје на вратима Царства Небеског не пуштају, у том виђењу светитеља, многе. Мали је број оних који пролазе кроз та врата. Али на том испиту, на том улазу, одједампут они који стоје испред чују жамор, у виђењу овог светитеља, велики жамор, радост и песму из својих леђа, у Царству Небеском. И онда када су се окренули одједампут виде чудесну слику: стоји Пресвета Богородица и распрострла је свој омофор и многи који нису могли да прођу на овом првом улазу прелазе преко Њеног омофора и радосно гледају лице Домаћина Царства Небеског. Радују се песмом, молитвама, радују се једни другима. Дакле, ова слика, браћо и сестре, открива Пресвету Богородицу заиста као нашу заступницу, али Ону која има слободу пред Богом нашим и пред Сином Њеним управо због своје посвећености Богу, због своје вере, због своје молитве, али из због своје

љубави и посвећености ближњима и свима нама.

Зато, браћо и сестре, да се потрудимо да будемо и Марта и Марија у исто време, да будемо као онај из Јеванђеља који је имао слабашну веру, а био свестан тог свог стања, да можемо да кажемо када будемо упитани да ли верујемо: Да, верујем Господе, помози моме неверју (Мк 9,24) и да се у исто време, молећи се на тај начин Богу, трудимо колико можемо да држимо заповести Божје, и споља и изнутра, и да изнад свега будемо смирени, да будемо свесни да смо недостојне слуге Божје. И тада ће све бити чудо и чудесно у нашим животима, тада ће наше очи бити отворене изнутра и сваког дана сване и када се пробудимо видећемо љубав и силу Божју и знати да је Он са нама. И тада стварајући то чудо, све што је у нама и око нас биће потврда и показатељ да Бог јесте са нама тако да ћемо радосно моћи и сада и овде и у Царству Небеском и у све векове да славимо Њега, Једног у Тројици Бога, Оца и Сина и Светога Духа, амин!

spc.rs